

РЕШЕНИЕ

№ 2431

гр. София, 10.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12 състав, в публично заседание на 20.03.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наталия Ангелова

при участието на секретаря Цонка Вретенарова, като разгледа дело номер **3220** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство по делото е образувано по жалба на "Ви веста Холдинг" ЕАД с ЕИК[ЕИК] със седалище в [населено място], представлявано от В. С., чрез адв. З. Н., срещу Акт за установяване на задължение по декларация - чл.107, ал.3 ДОПК № 771427-1/03.12-2021г., издаден от главен инспектор М. при Столична община, потвърден в хипотезата по чл.156, ал.4 във връзка с чл.107, ал.4 ДОПК от решаващия орган - директорът на Дирекция "Общински приходи", при Столична община.

С жалбата се иска от съда да постанови отмяната на акта, изтъкват се две групи основания - по чл.67 ЗМДТ с довод, че размерът на ТБО се определя съобразно количеството битови отпадъци, които данъчно-задълженото лице е генерирало, а когато това обективно не е възможно, размерът се определя върху основа, определена от Общинския съвет, като претендира, че със законодателните изменения след 2013г. и 2017г. на разпоредбата, законодателят изрично е предвидил, че данъчната оценка, тяхната балансова стойност или пазарната им цена не може да бъде основа за определяне на ТБО. Поради това счита за незаконосъобразен начина на определяне на размера на ТБО за всички имоти и проверявани периоди, органът директно е приложил нормата на чл.26 от Наредбата за администриране на местни такси и услуги. Второ, дружеството претендира, че е подало декларации по чл.27, ал.2 от Наредбата, които изобщо не са били взети предвид при определяне на задълженията, съответно изводите на проверяващите са неправилни и на самостоятелно основание. Също така счита, че при подадената декларация по посочената разпоредба не следвало

да се заплаща и втората компонента на ТБО - за обезвреждането на битовите отпадъци и поддържането на чистотата на териториите, също не следвало да се изчислява въз основа на отчетната стойност имотите по изложените съображения.

В ход по същество иска от съда да отмени АУЗД и на основание издаден ревизионен акт за същите периоди, имоти и задължения. Претендира присъждането само на държавна такса.

Ответникът директор на Дирекция "Общински приходи" при Столична община, представляван от юр.к.А. - П., оспори жалбата изцяло, претендира нейната неоснователност. Претендира неоснователност на жалбата, както и, че съществува нормативна позволеност да се издаде АУЗД, той бил издаден в периода преди започването на ревизията, че декларации по чл.27 от Наредбата били подадени през 2021г. , за предходния период няма такива декларации и не са представени от жалбоподателя. Претендира юрисконсултско възнаграждение въз основа на материалния интерес и на основание чл.161 ДОПК.

По делото са приети доказателствата по административната преписка, която включва - Акта за установяване на задълженията по декларация - общо по 21 декларации, справка към 21.12.2021г. за партии, обвързани с декларации за определяне на ТБО според количеството за ТБО по съдове за битови отпадъци - справки на стр. 33 и 34 от делото за 5 броя подадени декларации, отразени като партии, обвързан ис декларации за определяне на ТБО според количеството - една за 2020г. и по четири партии за 2021г. , както и справка за декларации за освобождаване от ТБО по чл.71 за 2021г. декларации по чл.14 и чл.17 ЗМДТ за недвижимите имоти. Допълнително по делото се представиха доказателствата, въз основа на които са определени задълженията за ТБО на основание чл.62 ЗМДТ за всеки от данъчните периоди - 2021 и 2020г..

Също е приети Ревизионен акт № СФД23-РД-77-5/18.01.2023г.

Съдът като обсъди доказателствата по делото, приема следното:

По допустимостта на жалбата.

АУЗД е връчен на дата 03.12.2021г. , жалбата по административен ред е подадена на дата 17.12.2021 г. и в срока за оспорване по административен ред. По тази жалба директорът на Дирекция "Общински приходи" в Столична община, компетентен орган по смисъла на чл.107, ал.3 ДОПК вр. чл.4, ал.2 ЗМДТ, не е постановил решение. Съгласно чл.156, ал. 4 ДОПК, поради непроизнасяне на компетентния орган в срок, АУЗД се смята за потвърден. Съгласно чл.156, ал.5 АПК, жалбата до съда следва да се подаде в 30 дневен срок от изтичането на срока по ал.4 от същата разпоредба. В случая този срок е изтекъл на 30 март 2022г. включително, работен ден, а жалбата до съда, подадена на 28 март 2022г. чрез пощенски оператор, е в срок.

По основателността на жалбата съдът приема следното:

С АУЗД са определени общо за ДНИ - 6 618,25лв. и лихва 579,68лв., общо 7 197,93лв. а за ТБО - 16 803,85лв. и лихви - 1560,75лв. - общо 18 364,60 лв. Задължението за дружеството по АУЗД е в общ размер 25 562, 53лв.

Видно от съдържанието на процесния АУЗД, органът изрично се е позовал на хипотезата, че не са внесени дължимите суми. Към датата на АУЗД, действително не е извършена ревизия на дружеството за същите задължения и същите данъчни периоди. Като мотиви в оспорения АУЗД са данните, че дружеството е декларирало по реда на чл. 14 ЗМДТ недвижими имоти с декларации по чл.14 и чл.17, ал.1 ЗМДТ,

всички имоти с адрес в [населено място], район В.. Недвижимите имоти и техните отчетни стойности и данъчни оценки са описани подробно. Посочено е, че размерът на ДНИ и ТБО се определя с правно основание ЗМДТ и Наредба за местните данъци на Столична община.

Изчислението с АУЗД на задължението на ДНИ се свежда до размера на задължението по декларация и констатацията, че не е внесен. В жалбата са изложени съображения, изцяло относими към ТБО, основно свързани с факта, че задължението е установено на основание данъчната оценка - в случая отчетната стойност на декларираните по 21 декларации по чл.14 ЗМДТ недвижими имоти изцяло по правни съображения. Доказателствата по делото сочат още, че за процесния период Столична община е осъществявала дейности по сметосъбиране, сметоизвозване и депониране на събраните битови отпадъци от територията на Район В..

Видно от представените писмени доказателства на лист 33 и -36 от делото, са представени справки очевидно от информационната система на Общината, от които е видно, че са отразени подадени общо 20 декларации за 2020 и 20201г. касаещи ТБО - за 2020 г. - само една декларация за определяне на ТБО по съдове за БО, а за 2021г. - 19 броя в това число се съдържа вписване - освободен и вид съд за БО, отразени са 15 декларации, подадени на правно основание чл.71 ЗМДТ. В процесния АУЗД, е посочено само, че не са внесени задълженията по декларация, но и въз основа на "гореизложените данни, послужили като основа за определяне на задълженията", като "горепосочените данни" включват параметри на имотите, данъчна и отчетна стойност.

С Ревизионен акт № СФД23-РД-77-5/18.01.2023г., издаден от органи при Столична община, за ревизия на Ви-В. Холдинг ЕАД, са установени задължения за ДНИ и ТБО за данъчни периоди от 01.01.2020г. до 31.12.2021г. Видно от данните в РА за предприетите процесуални действия, ревизията е възложена със заповед от дата 26.08.2022г.

Видно от данните от ревизионния акт, за имотите на дружеството на територията на Столична община, Район В., за 2020г. и 2021г. са установени задължения за ДНИ и ТБО за всеки имот по отделно.

Правни изводи на съда:

Установяването по данни с декларация е уредено в чл. 107 ДОПК. Според чл. 107, ал. 3, изречение трето ДОПК, във връзка с чл. 4, ал. 1 ЗМДТ акт може да се издаде и служебно, когато не е подадена декларация или задължението не е платено в срок и не е извършена ревизия. При тази хипотеза на правната норма няма законова пречка за определяне на размера на задълженията приходния орган да събира данни и от трети лица или организации, съответно да ползва за това собствени данни. При тази редакция на нормата не съществува пречка в хипотеза на настоящата да бъде издаден акт за установяване на задължение по декларация, доколкото е налице хипотезата - "задължението не е платено в срок и не е извършена ревизия". Органът по приходите извършва установяването на задължения по реда на чл. 107 ДОПК въз основа на данните по подадена от задълженото лице декларация по чл. 14 ЗМДТ. Съобразно чл. 107, ал. 1 ДОПК, въз основа на тази декларация органът по приходите определя размера на дължимия данък

Видно от съдържанието на процесния АУЗД, органът изрично се е позовал на хипотезата, че не са внесени дължимите суми. Към датата на АУЗД, действително не

е извършена ревизия на дружеството за същите задължения и същите данъчни периоди. В настоящия случай подадената от задълженото лице декларация по чл. 14 ЗМДТ, наред с получената по реда на чл. 18 ЗМДТ информация, е източник на данните за определяне на задълженията по декларация. На основание чл. 18, ал.1 ЗМДТ, служителят на общинската администрация проверява подадените декларации и предоставената служебно информация, може да иска допълнителни данни за облагаемия имот, да сверява данните от декларацията със счетоводните книги, планове, скици и документи, въз основа на които имотът се притежава или се ползва, а при нужда - и чрез измерване на имота от техническите органи. Данъчната основа е фактическа предпоставка при определянето на данъка. Затова и декларацията по чл. 14 ЗМДТ, данните от която служат за определяне на данъка върху недвижимите имоти за юридическите лица, затова тази декларация е с характер на декларация по чл. 107, ал. 1 ДОПК. Дружеството в случая е задължено за данъка лице, тъй като е собственик на облагаемите имоти, което не е спорно - по чл. 11, ал. 1 ЗМДТ, респ. е носител и задължението за заплащане на ТБО- чл. 64, ал. 1 от ЗМДТ.

Установяването на задължения по данни с декларация е уредено в чл. 107 ДОПК. Неплащане на задълженията в случая за ТБО и ДНИ поражда правомощията за компетентните за това органи на общинската администрация да пристъпят към тяхното установяване по посочения ред, в тази хипотеза не е било задължително провеждането на ревизионно производство и установяването на задълженията с ревизионен акт.

Към датата на устните състезания обаче, на основание чл.142, ал.2 АПК вр. пар.2 ДР на ДОПК, съдът следва да съобрази, че е издаден ревизионен акт за идентични задължения на дружеството - за ДНИ и ТБО и за идентични имоти - имотите на дружеството в р-н В., Столична община, при това с РА са определени по-ниски размери за главници и лихви, видно от таблицата стр. 169 от РА – за задълженията за ДНИ и ТБО за район В., а именно : ДНИ 467,99лв., и лихви – 100,53лв., за ТБО – 14 125,48лв. и лихви - 3016,10лв. , към датата на ревизионния акт.

РА има съгласно чл.127, ал.2 ДОПК предварителна изпълнителна сила и съставлява изпълнително основание, независимо дали е обжалван – чл.209, ал.2, т.1 ДОПК. АУЗД, съгласно чл.209, ал.2, т. 3 ДОПК също съставлява изпълнително основание, независимо дали е обжалван. Срещу дружеството може да бъде предприето изпълнение, както въз основа на АУЗД, така и въз основа на РА за едно и също задължение.

Установяването на идентични задължения по реда на чл.118 ДОПК води до отпадане на дължимостта им на друго основание - АУЗД. Това е така, тъй като установяването на задълженията с РА включва и взема предвид декларираното от задълженото лице и в този смисъл го поглъща. Поради това след като е издаден, РА остава единствено основание за установените с него задължения. Видно е от поредността на изпълнителните основания – РА е първо по ред, което определя и последователността на изпълнителните основания за едно и също нещо.

Настоящият съд не следва да разглежда въпроси, предмет на производството по оспорването на РА, в производството по обжалването му на основание чл.160, ал.1 ДОПК следва съдът да установи и разгледа всички възражения на дружеството по чл.67, ал.4 ЗМДТ.

Макар и да е позволено да бъдат установявани задължения по двата способа - чрез РА и АУЗД, то е недопустимо да съществуват два акта на компетентните органи, с

които установяват различни размери за едни и същи задължения и по отношение на един и същ данъчен субект. Недопустимо е да съществува правна несигурност относно задълженията и изпълнителното основание, в противен случай би се стигнало и до допустимост двойното им принудително събиране.

РА е издаден по време след АУЗД, следва да се приеме, че с него са установени актуалните – в по-нисък размер задължения за ТБО и ДНИ за същите данъчни периоди и имоти на дружеството, в този смисъл, самите органи по приходите отричат в един последващ момент установеното с АУЗД в по-висок размер.

Всичко изложено сочи на извод, че задълженията, установени с процесния АУЗД не подлежат на плащане, съществуването му в правния мир е недопустимо, поради което и актът следва да бъде отменен.

При този изход на делото, искането на дружеството за заплащане на разноски – 10 лв. за държавна такса, следва да бъде уважено, на основание чл.161, ал.1 ДОПК.

На основание изложеното, и чл.160, ал.1 ДОПК, съдът

РЕШИ

ОТМЕНЯ по жалба на „Ви веста Холдинг“ ЕАД с ЕИК[ЕИК] със седалище в [населено място], Акт за установяване на задължение по декларация на основание чл.107, ал.3 ДОПК № 771427-1/03.12-2021г., издаден от главен инспектор М. при Столична община, с който са определени за 2020 и 2021г. общо задължения за ДНИ - 6 618,25лв. и лихва 579,68лв., за ТБО - 16 803,85лв. и лихва - 1560,75лв., общ размер на задълженията 25 562, 53лв. и за имоти на дружеството в Район В., Столична община.

ОСЪЖДА Столична община, чрез Район В., да заплати на Ви веста Холдинг“ ЕАД с ЕИК[ЕИК] със седалище в [населено място], сумата от 10 (десет) лева за разноски.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд в 14-дневен срок от съобщението

Съдия: